

Z OBSAHU	Místo pro Boha. Vánoční homilie Benedikta XVI.	04
	Oběť života za život. Příběh Chiary Corbellové	07
	O zapomenutém pronásledování křesťanů ve světě	09
	Je dnes zdravá výchova možná? Nový seriál o zdravé výchově	12

TRADICE OTCŮ

Z traktátu „O Trojici“
od svatého biskupa Hilaria
(kolem 315–367)

Jsem si vědom, Otče, všemohoucí Bože, že se mám vůči tobě snažit ve svém životě především o to, aby se všechno mé mluvení i myšlení zabývalo tebou. A užívání řeči, kterou jsi mi dal, nemůže mi přinést lepší odměnu, než že tě mohu hlásat, a že nevědomému světu či popírajícímu bludaři ukážuji, že jsi Otec, Otec jednorozeného Syna.

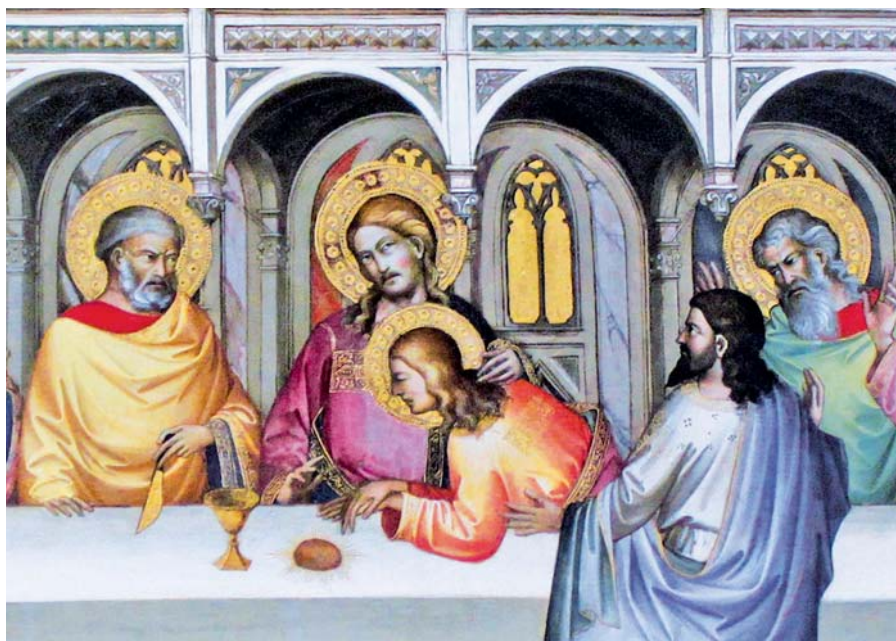
Jenom k tomu se upíná má vůle. Zároveň však je nutno prosit o dar tvé pomoci a tvého milosrdenství, abys plachty, rozpjaté naší vírou a vyznáním, naplnil vanutím svého Ducha a dále nás poháněl ve směru kázání, které jsme započali. Vždyť nám není nevěrný ten, od něhož pochází příslib: *Proste, a dostanete; hleďte, a naleznete; tlučte, a otevře se vám.*

Budeme tedy, protože jsme chudí, prosit o to, co postrádáme, s vytrvalým úsilím budeme zkoumat výroky proroků a apoštolů a bušit na všechny brány poznání, které je pro nás dosud uzamčené. Ale na tobě je, abys udělil, oč prosíme, aby se nám dostalo toho, co hledáme, a aby se otevřelo to, nač bušíme.

Jsme totiž ochromeni jakousi leností a otupelostí své přirozenosti a slabost našeho ducha nás drží v nevědomosti a brání nám porozumět tvým věcem. Ale studium tvé nauky nás přivádí k chápání a poznání božských skutečností a poslušnost víry nás povznáší nad přirozené smýšlení.

Očekáváme tedy, že povzbudíš počátky tohoto nesmělého podnikání a utvrdíš jeho pokrok, a že nás povoláš k účasti na duchu proroků a apoštolů, abychom jejich výroky správně chápali a jejich učení věrně vyjádřili patřičnými výrazy. [...]

Dej nám tedy patřičná slova, světlo poznání, ušlechtilost výrazů, věrnost k pravdě. Pomoz nám to, čemu věříme, také hlásat.

Lorenzo Monaco: Poslední večeře, detail (1390). Foto: Wikipedia

Rozdávat z pokladu víry

Apoštol Pavel nazývá víru pokladem. Není to poklad, který bychom si sami vytvořili, nýbrž jsme ho dostali darem, zcela bez našich zásluh. O to víc bychom si měli víry vážit a starostlivěji o ni pečovat. K uvědomění si hodnoty víry nás vede nejen probíhající Rok víry vyhlášený papežem Benediktem XVI., ale také letošní 1150. výročí příchodů věrozvěstů svatých Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu.

Vděčnost za dar víry snad nejlépe vyjádříme upřímnou snahou o poctivý křesťanský život v duchu evangelia. Naše víra má v hlásání Božího slova nejen svůj počátek, neboť víra je z hlásání, ale svůj nevyčerpateľný živý zdroj. Když v Církvi a spolu s ní nasloucháme slovu života, roste a upevňuje se naše víra. Místem takového naslouchání je především slavení liturgie ve společenství Církve. Dále naši víru rozvíjejí svátosti. Jsou znamením

víry Církve, že v nich sám Bůh skutečně působí naše posvěcení, a jsou také vyjádřením našeho osobního vztahu víry s Kristem, který nám vlévá svůj život. Nezastupitelné místo náleží eucharistii, vždyť ona je pramenem a vrcholem celého křesťanského života. Nový život utvářený vírou a svátostmi potom Duch Svätý v nás přetváří do konkrétních skutků lásky k našim bližním. Rovněž zde zaujímá víra důležité místo, protože láska má na zřeteli dobro druhého člověka. Kromě rozličné pomoci týkající se života na tomto světě musíme mít na paměti duchovní prospěch našich bližních. Je-li víra naším pokladem, pak musí být naší velkou touhou toto dobro s dalšími lidmi sdílet. Naše přátelství k nim se osvědčuje ve snaze ukázat jim nedocenitelnou hodnotu víry.

Dokončení na str. 3

Zničené kostely v Sýrii a Pákistánu
Foto: <http://barnabasfund.org>

Každých pět minut umírá ve světě jeden křesťan pro svoji víru

Přibližně 105 tisíc křesťanů bylo v roce 2012 zavražděno kvůli víře v Ježíše Krista. Vyplývá to z údajů amerického statistického střediska zaměřeného na náboženské studie. Institut ve zprávě připomíná například případ pákistánské křesťanky Rimsi Masih obviněné na základě kontroverzního zákona o rouhání, útoky islamistické sekty Boko Haram a další incidenty.

„Na světě stále existují oblasti, kde lidé riskují svůj život pouhou přítomností na bohoslužbě,“ uvedl koordinátor Observatoře náboženské svobody v Itálii Massimo Introvigne. V rozhovoru pro Vatikánský rozhlas hovořil o problematických lokalitách: „Rizikových oblastí je mnoho. Mohu uvést tři hlavní – prvně země, kde je silná přítomnost islamistického fundamentalismu – Nigérie, Somálsko, Mali, Pákistán a některé části Egypta. Potom jsou to země, kde stále existuje totalitní komunistický režim, v čele se Severní Koreou, a třetí skupinou jsou oblasti se silným etnickým nacionalismem, takže křesťané tam jsou označeni za zrádce národa, mám na mysli například násilí ve státě Urísa v Indii.“ V souvislosti s náboženskou nesnášenlivostí vzpomněl Massimo Introvigne na nedávné incidenty v Nigérii, kde došlo například k masakru dětí při hodině katechismu. V Pákistánu je pak největším nebezpečím zákon o rouhání: „Nejde jen o Asii Bibiovou. Jistě bylo vynaloženo velké úsilí při záchraně jejího života, ale nesmíme zapomínat na popravy a násilí, které někdy způsobí dav poštvaný nějakým kazatelem – nejednou usmrtí obviněného před řádným soudem.“

Massimo Introvigne odpovídal také na otázku, proč jsou vůbec křesťané nejvíce pronásledovanou náboženskou skupinou světa: „Na jedné straně krvavé pronásledování, mučení a vraždy vyplývají z konkrétní ideologie radikálního islamistického fundamentalismu, potom z agresivních podob etnického nacionalismu a samozřejmě i ze stále přežívající komunistické ideologie. Musíme mít ale na paměti, že intolerance může být také kulturní záležitostí a nebo dílem nespravedlivých právních předpisů.“

Ra Vat

Začala tradiční Tříkrálová sbírka

Po Novém roce opět vyšli do ulic tříkráloví koledníci, aby přinesli lidem radostné poselství Vánoc a přitom poprosili o dar na pomoc lidem v nouzi. Dobročinnou Tříkrálovou sbírku pořádá Charita ČR v celostátním měřítku již potřinácté.

Prostředky z Tříkrálové sbírky 2013 budou použity například na nákup zdravotnických pomůcek, na provoz sociálně terapeutických dílen pro osoby s mentálním postižením, na provoz občanských poraden a sociálně terapeutických dílen.

V roce 2012 se díky štědrým dárcům vybrala dosud rekordní částka: přes 75 milionů korun. Většina prostředků směřuje na pomoc v regionu, kde byly peníze vykoledovány. Přibližně desetina výnosu pomůže v zahraničí. Informace o projektech z minulých let a nových záměrech najdete na www.trikralovasbirka.cz.

Příspěvek do sbírky můžete zasláním DMS KOLEDA na číslo 87 777 (cena jedné DMS je 30 Kč, na pomoc potřebným jde 27 Kč. Službu provozuje Fórum dárců.). Příspěvek lze také zaslat na účet Tříkrálové sbírky číslo 66008822/0800 u České spořitelny, VS: 777).

Charita ČR

Předseda KDU-ČSL žádá zastavení registrace smrtelné pilulky RU-486

Předseda KDU-ČSL zaslal v den svátku zabitých betlémských dětí otevřený dopis Petru Nečasovi a Leoši Hegerovi, v němž je žádá, aby zastavili běžící proces registrace potratového preparátu, jehož jediným a výhradním účinkem je usmrcení člověka v prenatalním období. V dopise mj. uvádí, že „přípravek RU-486 je původní abortivum. Nejedná se o tedy antikoncepční prostředek, ale o preparát, který vede k vypuzení plodu, tedy, vyvolává umělý potrat rukou matky, čímž na ni přesouvá břemeno z přímého zabití dítěte. Domnívám se, že již dnes velmi liberální legislativní úprava našeho právního řádu ve věci umělého ukončení těhotenství nepotřebuje další liberalizaci. Naopak, snahou nás všech by mělo být, aby lidský život byl chráněn od početí po přirozenou smrt. Je to věc lidské důstojnosti a budoucnosti našeho národa.“ Celý text dopis lze nalézt na blogu Pavla Bělobrádka (<http://belobradek.blog.idnes.cz>).

RC

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz nebo na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

SLOVO KNĚZE

Křesťané by se měli angažovat ve světě, píše papež Benedikt XVI.

Ve čtvrtek 20. prosince otiskl britský ekonomický deník *Financial Times* papežův večerní článek. Papež v něm mj. píše: „Právě v Evangelium nacházejí křesťané inspiraci pro svůj denní život a zapojení do světových záležitostí – ať v parlamentech nebo na burzách. Křesťané by se neměli světu vyhýbat, měli by se v něm angažovat. Ale jejich angažmá v politice a v hospodářství by mělo přesahovat jakoukoli ideologii.“

„Zápasí s chudobou proto, že uznávají vrcholnou důstojnost každého člověka, stvořeného k Božímu obrazu a určeného k věčnému životu. Usilují o rovnoměrnější rozdělení zdrojů proto, že věří, že jako služebníci Božího stvoření máme povinnost starat se o slabé a zranitelné. Odporují lakotě a vykořisťování proto, že vědí, že velkorysost a nesobecká láska, jíž nás učil a jíž žil Ježíš z Nazareta, jsou cestou k plnosti života. Křesťanská víra v transcendentní osud každého člověka nás vybízí, abychom prosazovali mír a spravedlnost pro všechny.“

„Protože tyto cíle sdílí tolik lidí, je možná spolupráce mezi křesťany a ostatními lidmi. Ale křesťané dávají císaři jen to, co mu patří, ne to, co patří Bohu. Od císařského kultu starého Říma až po totalitní režimy minulého století se však císař snaží zaujmout místo Boha. Když se křesťané odmítají sklonit před falešnými bohy dneška, není to proto, že by jejich pohled na svět byl zastaralý. Je to spíše proto, že nejsou spoutáni ideologií, ale že jsou inspirováni ušlechtilou vizí lidského osudu a nesmíří se s ničím, co ji podrývá.“

„V Itálii stojí mnohde jesličky na pozadí antických ruin. To ukazuje, že narození dítěte Ježíše vyznačuje konec starého řádu, konec pohanského světa, který císařovy nároky nezpochyboval. Teď je tu nový král, který nespolehlá na sílu zbraní, ale na moc lásky. ... Právě z jesliček nás Ježíš vyzývá, abychom žili jako občané jeho nebeského království, které mohou budovat zde na zemi všichni lidé dobré vůle.“

Financial Times

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

Dokončení ze str. 1

Svou vlastní víru musíme sami dobře znát, abychom o ní mohli srozumitelně a přitom správně mluvit. Znalost nauky u věřících leží apoštolům, pisatelům novozákonických spisů, velmi na srdci. Nemožnost v době putování Církve do věčného domova proniknout celou tu šířku a délku, výšku i hloubku obsahu víry nutí věřící vždy znovu a znovu usilovat o plné pochopení Kristovy nauky. Víra se nemůže změnit co do obsahu, protože zahrnuje všechno to, co nám Bůh chtěl s ohledem na naši spásu sdělit. Nikdy však neskončí poslání Církve víru neporušenou uchovávat a jako stále aktuální předávat. Duch Svätý vedl Církev v poznávání zjevené pravdy v průběhu Druhého vatikánského koncilu a tento jeho impulz neztrácí nic ze své síly ani po pěti desetiletích. Hledání způsobů, jak hlásat radostnou zvěst o Ježíši Kristu, zmrtnýchvstalém Pánu, nebylo snadné pro apoštola Pavla a jeho spolupracovníky, když kázali Židům a zvláště pohanům, stejně jako to není snadné pro biskupy a ostatní věřící v dnešní době. Ne-projevuje opravdovou lásku ke svým bližním, kdo se hlásání víry z lhostejnosti nebo falešných ohledů vyhýbá, ale podobně škodí víře ten, kdo z pokroucené horlivosti nebo v duchovní nezralosti tarasí hledajícím cestu k víře tím, že kdekoho označuje za hereťtiku či racionalistu. Víře neprospívá ani rádoby líbivá rozplizlost ani zdánlivá bigotní neotřesitelnost. Jistota víry nespočívá v lidských postojích, ale opírá se o tichý a pokorný hlas Krista. Položit svou hlavu na Ježíšovo srdce, jak to udělal milovaný učedník Jan při Poslední večeři, a naslouchat hlasu Kristova srdce musí jak ten, kdo už se rozhodl pro přátelství s Kristem, tak ten, kdo ho teprve hledá. Úkolem všech věřících v Krista je neustále na jeho srdci spočívat a přivádět k němu všechny, které on svým velikonočním tajemstvím zachránil. Rozdáváním se náš poklad víry neumenšuje, ale naopak roztváří.

fr. Benedikt Mohelník OP

provinciál České dominikánské provincie

Prožíváme Rok (katolické) víry. Jsme si vědomi, že to, co nejvíce rozhoduje o našem zdokonalování resp. integrálním rozvoji, je láska. Ovšem pravá láska, která nezůstává jenom ve slovech a zároveň je nezištná – tj. mající na mysli především dobro milovaného (Boha i bližního). Přesto ctnost, kterou můžeme snad nejlépe uplatnit na počátku roku 2013, je křesťanská naděje.

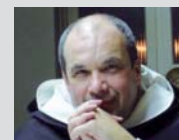
Naděje je jakýmsi pojítkem mezi vírou a láskou. Víra zakládá náš vztah k Pánu a tvoří pevnou kostru našeho života. Naděje z víry vychází a stává se pro nás vnitřním mobilizujícím impulsem k růstu, neboť je odůvodněným očekáváním dobrého konce. Láska završuje tento duchovní pohyb: naplňuje naše vztahy i celý život.

Stojíme na začátku roku vědomi si plejády krutých nespravedlností současnosti (zabíjení maličkých potratem, při umělém oplozování či abortivní antikoncepci, postupné znevažování manželství a rodiny ideologií homosexualismu, pošlapávání rodičovských práv ze strany států, mediální podpora konzumního stylu a sexuálních nevázaností, šaríou motivované teroristické útoky a vraždy, plíživý nástup sekularistické a vše relativizující totality, korupce až do nejvyšších pater...). Člověk by měl chuť rezignovat, vždyť je nad naše síly s tím vším něco dělat. Proč se nezařadit, mít „svatý“ pokoj a nějak dožít?

A právě zde přichází ke slovu ctnost naděje. Život má smysl a je krásný. Absolutní pravdy o Bohu, člověku, řádu správného života a o posledním cíli existují a jsou nám dostupné. Dobro nemůže vposledku prohrát – Ježíš již zvítězil. Jednoduché pravdy, jež aktualizujeme nadějí, nás motivují k modlitbě, ke studiu a k činnosti. Kdyby každý z nás, katolíků, přispěl svým malým dílem i veřejně k obnovování spravedlnosti, rázem by to bylo jiné.

Benedikt XVI. začíná svou druhou encykliku *Spe salvi* (o křesťanské naději) slovy svatého Pavla: „V naději jsme spaseni.“ (Řím 8, 24). Toto radostné zvolání nám pomáhá uchovat si vnitřní pokoj, optimismus a zároveň dostatek chuti, píle a vytrvalosti při práci na proměně světa k lepšímu.

fr. Pavel Maria OP

*fr. Pavel M. Mayer OP,
dominikánský kněz,
magistr noviců*

BÝT DÍTĚTEM

Z čítanky „Véra Církve“ sestavené z textů Josepha Ratzingera

Bartolo di Fredi: Klanění tří králů, detail (1388). Foto: Wikipedia

V dítěti Ježíšovi se nejzřejměji odhaluje bezbrannost Boží lásky: Bůh přichází beze zbraní, protože nechce dobývat zvenčí, nýbrž získávat zevnitř, zevnitř proměnit. Může-li něco přemoci člověka, jeho samolibost, jeho násilnost, jeho chamtivost, pak je to bezbrannost dítěte. Bůh ji vzal na sebe a přivedl nás k sobě samým.

Nezapomeňme přitom, že nejvyšší titul důstojnosti Ježíše Krista je „Syn“ – Boží Syn; božská důstojnost je pojmenována slovem, jež Ježíše označuje jako ustavičné dítě. Jeho bytí dítětem jedinečně odpovídá jeho božství, jež je božstvím „Syna“. Tak je jeho bytí dítětem ukazatelem, jak můžeme dojít k Bohu, ke zbožštění. „Neobrátíte-li se a nebudete-li jako děti, nemůžete vejít do nebeského království (Mt 18,3).“

<http://www.dbk-shop.de>
Přeložil P. Josef Koláček SJ

MÍSTO PRO BOHA

Vánoční homilie Svatého otce Benedikta XVI.

Při „půlnoční“ mši svaté ve zcela zaplněné bazilice sv. Petra vyzdvihl Benedikt XVI. svatou zvědavost a svatý spěch za Božími věcmi a všechny vyzval k vytváření prostoru a času pro Boha.

Drazí bratři a sestry, stále znovu se krása tohoto evangelia dotýká našeho srdce, krása, kterou vyzařuje pravda. Stále znovu nás dojíká fakt, že Bůh se stal dítětem, abychom jej mohli mít rádi, odvážili se mít jej rádi, když se jako dítě s důvěrou svěřuje do našich rukou. Jako by říkal: Víím, že tě můj majetát děsí a že se v kontaktu s mojí velikostí snažíš prosadit sám sebe. Přicházím tedy za tebou jako dítě, abys mne mohl přijmout a mít rád.

Stále znovu se mne dotýká také sdělení, které evangelista činí jakoby mimo-

chodem, totiž že se pro ně nenašlo místo v útulku. Nevyhnutelně vzniká otázka, co by se stalo, kdyby Maria a Josef klepali na moje dveře. Bylo by pro ně místo? A zjišťujeme pak, že toto zdánlivě nahodilé sdělení o nedostávajícím se místě v útulku, čímž byla Svatá rodina nucena uchýlit se do stáje, evangelista Jan prohloubil a vystihl jeho podstatu slovy: „Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali“ (Jan 1,11). Velká morální otázka ohledně toho, jak je tomu u nás s utečenci, uprchlíky a imigranty, nabývá potom ještě zásadnějšího smyslu: máme oprav-

du místo pro Boha, když se k nám snaží vejít? Máme pro něho prostor a čas? Není to snad právě Bůh, kdo je u nás odmítán? Začíná to od skutečnosti, že na něho nemáme čas. Čím rychleji se můžeme pohybovat, čím účinnější jsou nástroje, které spoří náš čas, tím méně jsme ochotni čas poskytnout. A Bůh? Otázka, která se týká jeho, se nikdy nejeví jako naléhavá. Náš čas je už kompletně vyplněn. Věci však sahají ještě hlouběji. Má Bůh opravdu přístup do našeho myšlení? Metodologie našeho myšlení je taková, že by vlastně existovat neměl. I když se zdá,

že klepe na naši mysl, musí být nějakým úsudkem zapuzen. Aby naše myšlení mohlo být považováno za seriózní, musí být založeno tak, aby „hypotéza Boha“ byla bezvýznamná. Není pro něho místo. Také v našem cítění a chtění pro něho není místo. Chceme sami sebe, chceme věci, kterých se lze dotknout, zakusitelné štěstí, úspěch svých osobních projektů a svých úmyslů. Jsme kompletně „naplnění“ sebou samými, takže nezbyvá žádný prostor pro Boha. A proto také není místo pro druhé, pro děti, pro chudé a pro cizince. Z oné jednoduché zmínky o nedostávajícím se místě v útulku můžeme vyvodit, jak nezbytná je pobídka svatého Pavla: „Změňte se a obnovte svoje smýšlení“ (Řím 12,2). Pavel mluví o obnově, otevření našeho intelektu (*nous*); mluví obecně o způsobu, kterým nazíráme na svět a sami na sebe. Obrácení, kterého máme zapotřebí, musí opravdu proniknout do hloubi našeho vztahu k realitě. Prosme Pána, aby probudil naši pozornost pro svoji přítomnost, abychom pocítili, že klepe tlumeně, a přece naléhavě na bránu našeho bytí a našeho chtění. Prosme, aby v našem nitru pro něho vznikl prostor. A abychom jej tak mohli rozpoznat také v těch, skrze něž se k nám obrací: v dětech, v trpících a opuštěných, odsunutých na okraj, v chudých tohoto světa.

Sláva na výsostech Bohu

Vyprávění o Narození Páně obsahuje ještě druhé sdělení, o kterém bych spolu s vámi chtěl přemýšlet: chvalozpěv, kterým andělé provázejí své poselství o narození Spasitele: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, v kterých má Bůh zalíbení“ (Lk 2,14). Bůh je slavný. Bůh je čiré světlo, záře pravdy a lásky. On je dobrý. Je opravdovým dobrem, dobrem povýtce. Andělé, kteří jej obklopují, sdělují jednoduše radost z Boží slávy. Jejich zpěv vyzařuje radost, kterou jsou naplněni. V jejich slovech slyšíme jakousi hudbu nebeských sfér. Tam nestojí v pozadí žádná otázka po účelu, existuje tam pouze plnost blaženosti, kterou dává vnímání ryzí slávy pravdy a lásky Boží. Chtějme být dotčeni radostí, že existuje pravda, existuje ryzí dobrota, existuje čiré světlo. Bůh je dobrý, on je svrchovanou

mocí nade všemi mocnostmi. Z této skutečnosti bychom se této noci měli jednoduše radovat společně s anděly a pastýři.

Pokoj lidem na zemi

Se slávou Boha na nebeských výsostech souvisí pokoj lidí na zemi. Tam, kde se nevzdává sláva Bohu, kde je Bůh opomíjen nebo rovnou popírán, není ani pokoj. Avšak myšlenkové proudy, které se dnes šíří, tvrdí opak: náboženství a zejména monoteismus je prý příčinou násilí a válek ve světě; je prý zapotřebí

Bůh dnes není součástí naléhavých skutečností. Věci Boží mohou počkat, tak si to myslíme a říkáme. On je však přece tou nejdůležitější skutečností. Jedinou, jež je vposledku skutečně důležitá.

Bartolo di Fredi: Klanění pastýřů (1374)
Foto: Wikimedia Commons

nejprve osvobodit lidstvo od náboženství, aby nastal pokoj. Monoteismus, víra v jediného Boha, je prý zpupný, je příčinou netolerance, protože je prý základem jeho povahy, že chce všem vnutit nárok jediné pravdy. Je pravdou, že monoteismus v dějinách posloužil i jako záminka k netoleranci a násilí. Je pravdou, že náboženství může ochořet a stát se opakem své nejhlubší povahy, když si

člověk myslí, že se musí sám chopit Boží věci a učinit tak Boha svým soukromým vlastnictvím. Před tímto znetvořením posvátna se musíme mít na pozoru. Ačkoli je tedy nepopíratelné, že se v dějinách vyskytovala nepatřičná náboženská praxe, přesto není pravdou, že odmítnutí Boha by nastolilo pokoj. Pokud zhasne Boží světlo, pak zhasne také božská důstojnost člověka. Potom už nebude obrazem Božím, který je třeba ctít v každém, ve slabém, v cizinci, v chudém. Potom už nebudeme všichni bratři a sestry, dětmi jediného Otce, které jsou díky tomu ve vzájemném vztahu. Jaké druhy arogantního násilí se potom objeví a jak člověk pohrdne člověkem a pošlape jej, to jsme ve vši krutosti viděli během minulého století. Jedině osvěcuje-li Boží světlo člověka a svítí-li v člověku, jediné je-li každý člověk chtěn, poznáván a milován Bohem, teprve potom, byť by jeho situace byla jakkoli ubohá, je jeho důstojnost nezczizitelná. Ve Svaté noci se Bůh samotný stal člověkem, jak oznámil prorok Izaiáš: dítě, jež se narodí, je Emmanuel, Bůh s námi (srov. Iz 7,14). A během všech těchto staletí se opravdu nevyskytovaly pouze případy nepatřičné náboženské praxe. Z víry v onoho Boha, který se stal člověkem, vycházely vždy nové síly smíření a dobroty. V temnotě hříchu a násilí představuje tato víra zářivý paprsek pokoje a dobroty, který stále svítí.

Kristus je tak naším pokojem a zvěstoval pokoj vzdáleným i blízkým (srov. Ef 2,14,17). Jak jej neprosit v tuto chvíli: Ano, Pane, zvěstuj i dnes pokoj nám, vzdáleným i blízkým. Učiň, aby i dnes byly meče překovány v radlice (srov. Iz 2,4), aby namísto válečných zbraní byla trpícím poskytována pomoc. Osviť lidi, kteří si myslí, že musí páchat násilí v tvém jménu, aby se naučili chápat nesmyslnost násilí a rozpoznali tvoji pravou tvář. Pomoz nám, abychom se stali lidmi, ve kterých máš zalíbení, lidmi podle tvého obrazu a tím lidmi pokoje.

Spěchejme za Božími věcmi

Jakmile se andělé vzdělali, pastýři si řekli: Pojďme do Betléma podívat se na slovo, které se tam stalo (srov. Lk 2,15). Cestou do Betléma pastýři spěchali, jak nám říká evangelista (srov. 2,16). Svatá zvědavost

je vedla, aby spatřili v jeslích dítě, o kterém anděl řekl, že je Spasitelem, Kristem Pánem. Velká radost, o které anděl rovněž mluvil, rozhostila se v jejich srdci a dala jim křídla.

Jdeme tedy do Betléma, praví nám dnes liturgie Církve. *Trans-eamus* překládá latinská Bible. „Přejít“, jít za, odvážit se kroku, kterým „jdeme za“ čili „překračujeme“ svoje myšlenkové a životní návyky a vykračujeme za svět čistě materiální, abychom dosáhli onoho podstatného, Boha, který přišel sem k nám. Chceme prosit Pána, aby nám daroval schopnost překračovat naše omezení, náš svět, aby nám pomohl se s ním setkat ve chvíli, kdy se on sám ve svaté eucharistii dává do našich rukou a našemu srdci.

Jdeme tam, do Betléma, těmito slovy, která si spolu s pastýři vzájemně říkáme, nemáme myslet jenom na pouť za živým Bohem, ale také na cestu do konkrétního města, Betléma, na všechna místa, kde Pán žil, působil a trpěl. Prosme nyní za lidi, kteří tam žijí a trpí. Prosme, aby tam nastal pokoj. Prosme, aby Židé a Palestinci mohli rozvíjet svoje životy v pokoji jediného Boha a ve svobodě. Prosme také za sousední země, za Libanon, za Sýrii, za Irák a tak dále, aby tam nastal pokoj. Kéž křesťané v oněch zemích, kde má počátek naše víra, mohou zachovat své příbytky, kéž křesťané a muslimové budují společně svoje země v Božím pokoji.

Pastýři pospíchali. Vedla je svatá zvědavost a svatá radost. Mezi námi asi vel-

mi zřídka dochází k tomu, že spěcháme za Božími věcmi. Bůh dnes není součástí naléhavých skutečností. Věci Boží mohou počkat, tak si to myslíme a říkáme. On je však přece tou nejdůležitější skutečností, Jedinou, která je vposledku doopravdy důležitá. Proč bychom neměli být i my uchvázeni zvědavostí uvidět zblízka a poznat, co nám Bůh řekl? Prosme jej, aby se svatá zvědavost a svatá radost pastýřů dotkla také nás, a jdeme tedy s radostí do Betléma, k Pánu, který i dnes opět přichází k nám. Amen.

*Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Mezitulky redakce)*

BLAHOŠLAZENÍ TVŮRCI POKOJE

Poselství papeže Benedikta XVI. k oslavě Světového dne míru 1. ledna 2013

Blahoslavení tvůrci pokoje – tento titul z Horského kázání nese papežovo poselství k 46. Světovému dni míru, který se slaví každoročně 1. ledna.

Poselství představuje syntézu sociální nauky Církve i návod k sociální a politické angažovanosti katolíků. Papež vyzývá k překonání zla, které ovládá svět, žitím evangelijních blahoslavenství. Ti, kdo důvěřují Bohu a jeho příslibům, se v očích světa zdají být naivní či vzdálení realitě, píše Benedikt XVI. Iluzemi se však naopak žijí ti, kteří se domnívají, že mír vybudují lidskými strategiemi. Bez Boha vždy nakonec převládnu měřítka moci a zisku, tedy hřích ve všech svých formách: sobectví, násilí, chamtivosti, mocichtivosti, nesnášenlivosti, nenávisti a nespravedlivých strukturách. Lidské já se staví nad Boha.

Svatý otec proto zdůrazňuje, že předpokladem míru je zrušení diktatury relativismu a přijetí zcela nezávislého morálního zákona, který nezbytně zahrnuje uznání přirozeného morálního zákona, vepsaného Bohem do lidského svědomí. Pouze tehdy se pokoj stává realitou, a nikoli pouhým snem, utopií či zdánlivým

klidem. Skutečný pokoj je Božím darem, nikoli lidským dílem, píše Svätý otec.

Cestu k dosahování obecného dobra a míru vidí Svätý otec především v úctě k lidskému životu, chápanému v mnohosti jeho aspektů: od početí, přes jeho rozvoj až po přirozený konec. Skutečnými tvůrci pokoje jsou tedy ti, kdo milují, chrání a prosazují lidský život ve všech jeho dimenzích: osobní, kolektivní i transcendentní. Život v plnosti je vrcholem míru. Ten, kdo chce mír, nemůže tolerovat útoky na život a zločiny proti němu.

Poselství chce být povzbuzením každému člověku, aby v obtížném aktuálním kontextu pocítil svou osobní zodpovědnost při vytváření pokoje. Svätý otec poukazuje na plnost a různost, která se v pojmu „pokoj“ skrývá. Od vnitřního a vnějšího pokoje každé lidské bytosti pokračuje přes naléhavé antropologické otázky, stav přírody a vliv nihilismu až po základní práva, zejména svobodu svědomí, projevu a vyznání.

Poselství ke Světovému dni míru poskytuje etickou reflexi nad opatřeními, která dnešní svět přijímá k omezení současné hospodářské a finanční krize, jež je zároveň krizí výchovy, institucí, politiky a také znepokojivou krizí demokracie.

Svatý otec připomíná, že pravého a trvalého úspěchu člověk dosahuje darováním sebe samého, svých intelektuálních schopností a své podnikavosti, neboť udržitelný, a tedy autenticky lidský ekonomický rozvoj stojí na principu nezištnosti jako výrazu bratrství a logiky daru.

Tvůrci pokoje, zdůrazňuje Svätý otec, musí také probouzet citění pro obecné dobro rodiny. Rodina má své přirozené povolání při ochraně života; doprovází jednotlivce v jeho růstu a vzájemnou péčí napomáhá všestrannému obohacování. Rodina je jedním ze subjektů společnosti nezbytných pro vytváření kultury míru. V rodině se rodí a vyrůstají tvůrci pokoje, budoucí nositelé kultury života a lásky.

RaVat, RC

OBĚŤ ŽIVOTA ZA ŽIVOT

Příběh Chiary Corbellové

Zemřela v osmadvaceti letech, aby zachránila svého nenarozeného syna. Těžce zkoušená, avšak šťastná, s bezmeznou důvěrou přijímající „veliké věci“, jež Bůh v jejím životě vykonal. Nová Gianna Beretta Molla.

Příběh Chiary Corbellové dojíká celý svět. Chiara je krásná dívka. Narodila se v Římě v roce 1984. Její rodina je věřící a angažuje se v hnutí Katolické charismatické obnovy. Jako osmnáctiletá, v roce 2002, poznává Chiara na pouti do Medžugorje Enrica, zamiluje se do něj a po několika měsících proběhnou zasnuby.

Jejich vztah je velmi živý a pohnutý a neobejde se bez roztržek. Blízost bratří františkánů však mladému páru pomáhá činit závažná rozhodnutí. Manželství uzavírají 21. září 2008 v Assisi. Zanedlouho je Chiara těhotná. A zde nastává první drama. Maria, dítě, které nosí pod srdcem, má závažné postižení, kvůli němuž nemůže po narození přežít.

Nezáleží na délce života

Enrico a Chiara se přesto rozhodují Marii přijmout, dokonce s ještě větší láskou, ačkoli mnozí jsou tímto rozhodnutím zaskočení a navrhují terapeutický potrat.

Dítě se narodí, ale po třiceti minutách umírá. V ten den říká Chiara svým nejbližším, že nezáleží na tom, jak dlouho kdo žije: ona půlhodina s jejím dítětem byla pro ni tou nejvzácnější chvílí jejího života.

„Myslela jsem na Marii,“ vzpomíná Chiara, „také jí Pán daroval Syna, jenž nebyl pro ni; zemřel a ona stála pod křížem a musela se dívat, jak umírá. Díky tomu jsem mohla nahlédnout, že není v mé moci všechno a ihned pochopit, a že Pán snad má plán, který je pro mě zatím zahalen.“

Zvláštní Boží dar

Brzy následuje další těhotenství. Je až neuvěřitelné, že i v tomto případě se objevují těžká poškození dítěte. Oba manželé jsou přesto připraveni Davida přijmout jako svého milovaného syna. Pak se ukáže, že ani on není schopen po narození přežít.

Později, v lednu 2011, na jednom veřejném vystoupení Chiara řekne: „Pán nám chtěl darovat zvláštní děti, Marii a Davida, ale žádal po nás, abychom je doprovodili jen do jejich narození. Do-

Chiara Corbellová se synem Františkem
Foto: <http://www.assisiomf.it>

Od své dcery jsem se naučil, že není důležitá délka života, ale to, jak ho žijeme.

volil nám obejmout je, pokřtít a odevzdat pokojně a s nesmírnou radostí do rukou Otce.“

Jdu do nebe

Ten den oznámila něco, co všechny šokovalo: zprávu o dalším těhotenství a zároveň informaci o tom, že jí objevili nádor: „Nyní nám světil toto třetí dítě, Františka, který se má dobře a za krátkou dobu se narodí, ale současně ode mne žádá, abych se světila do jeho rukou, bez ohledu na nádor, který jsem objevila před

několika týdny a který do budoucnosti představuje velkou obavu. Ale my věříme, že Bůh i teď vykoná veliké věci.“

Malý František se narodil v květnu 2011. Chiara – aby neztratila dítě – rozhodla, že se nebude léčit. Léčbu zahájila až po porodu, podstoupila operaci a bolestnou chemoterapii s nadějí, že to ještě bude účinné.

Na Zelený čtvrtek roku 2012 se však od lékařů dozvěděla, že nádor se nepodařilo zcela potlačit a že se v podstatě nachází v terminálním stadiu. Chiara zemřela ve věku 28 let 13. června 2012. V jednom dopise svému malému Františkovi napsala: „Jdu do nebe, abych tam byla spolu s Marií a Davidem a ty zůstaš s tatínkem. Já se budu odtud za vás modlit.“

Před svým „narozením pro nebe“ Chiara všem poděkovala: „Mám vás všechny ráda!“

Pohřeb nebyl obyčejným pohřbem. Účastnilo se ho víc než tisíc osob. Vévodilo mu foto pěkné tváře Chiary, která před smrtí vyjádřila přání, aby na jejím pohřbu každý dostal symbol rodičího se života: skutečně, každý měl v ruce květináč s nějakou sazeničkou.

Nová Gianna Beretta Molla

Kardinál Vallini, zástupce papeže pro diecézi Řím, řekl: „Máme tady novou Giannu Berettu Molla.“

Gianna, mladá lékařka, zemřela v roce 1962 a v roce 2004 ji papež Jan Pavel II. blahorečil. Také ona byla těhotná, když se dověděla, že má rakovinu, a odmítla léčení, které by uškodilo dítěti, jež nosila ve svém lůně a po porodu by zemřelo. Bylo to velmi dojmavé srovnání. Chiara je dívkou našich dnů. Na Youtube se nachází dvacetiminutový záznam, na kterém se svým charakteristickým římským přízvukem vypráví o počátcích svého dobrodružství s Bohem.

Jasně Boží odpovědi

V jednom okamžiku říká: „Bůh vkládá do každého z nás pravdu, není možné se s ní neseťkat.“

Manžel Enrico, když se ho ptali na to, co znamenají tato její slova, řekl: „Tato věta odkazuje na skutečnost, že dnešní svět, podle našeho názoru, nabízí falešná řešení tváří v tvář potratu, tváří v tvář nemocnému dítěti, tváří v tvář starému člověku na konci svého života, dokonce včetně eutanazie...“

Bůh odpovídá touto naší historií, která byla psána tak nějak sama od sebe: my jsme v těchto letech byli jen diváky. Bůh odpovídá na mnohé, neuvěřitelně hluboké otázky. Odpovídá však vždy velmi jasně. My rádi filozofujeme o životě, o tom, kdo jej stvořil, a nakonec jsme zmateni, když ze sebe děláme pány života a snažíme se uniknout před křížem, který nám Pán daruje. Ve skutečnosti – pokračuje Enrico – pokud tento kříž žije s Kristem, není tak těžký, jak se zdá.

Odevzdáš-li se mu, zjistíš, že v tomto ohni, v tomto kříži neshoříš a že v bolesti nacházíš pokoj a ve smrti radost.“

Sladký kříž

Poté řekl: „Když jsem viděl, jak Chiara umírá, byl jsem samozřejmě nesmírně zraněn. Pak jsem sebral odvahu a několik hodin před smrtí jsem se jí zeptal: Chiaro, je ten kříž skutečně sladký, jak říká Ježíš? Ona se na mě zahleděla, usmála se

a z posledních sil odpověděla: Ano, Enrico, je velmi sladký. A tak celá naše rodina neviděla jen to, že Chiara umírá pokojně; viděli jsme, že umírá šťastná, a to je něco úplně jiného.“

Naprostá odevzdanost Bohu

Když se otec Chiary, Roberto, podnikatel, jenž byl funkcionářem v Confindustria (Sdružení podnikatelů), dozvěděl, že chemoterapie nepřináší pozitivní výsledky, vzdal se své funkce, aby mohl být se svou rodinou, ale také „aby změnil svůj život a začal pomáhat bližním“.

V jednom dojímavém svědectví pro televizní stanici SAT2000 (i to lze najít na Youtube) vyprávěl, že když se o Veliké noci dozvěděl, že už se nedá nic dělat, začalo „nádherné období pro naši rodinu... žili jsme spolu tak, jak nikdy předtím... všichni spojeni v tom, jak zachránit Chiaru... co se pak ovšem podle jejich slov uskutečnilo jiným způsobem“.

Pan Roberto pak řekl tichým hlasem: „Od své dcery jsem se naučil, že není důležitá délka života, ale to, jak ho žijeme. Za jeden rok jsem se od ní naučil víc než za celý svůj život a to, co jsem se naučil, nechci promarnit.“

Poté připomněl, že „když Chiara prožívala okolnosti, které by leckoho zlomily, nesnášela je trpně, ale přijala. Zcela se svěřila Bohu. Byla si jistá, že když jí Bůh dal tyto věci prožít, znamená to, že je to tak správné“.

Církev, nádherná Boží zahrada

Chiara hrála na housle a ráda opakovala: „Narodili jsme se a už nikdy nezemřeme.“

Ve světě existuje zahrada, v níž rostou tyto nádherné květy, kde se stávají tyto překrásné věci, na jiných místech nepředstavitelné. Tímto místem, touto zahradou je Církev Boží. Nikdo z mocných a moudrých ji nezná.

Pro ně a pro jejich noviny je Církev něčím jiným. Noviny rozmazávají aféry týkající se Benedikta XVI. a úniku informací ve Vatikánu. Mediální reflektory se zaměřují na církevní představitele, které považují za „moderní“, nebo rozpitvávají skandály. Ale v nádherné Boží zahradě, kterou Benedikt XVI. miluje a zalévá, tiše kvetou mladí jako Chiara Corbellová. Nejen v místech, kde je křesťanství pronásledováno, ale jak jsme viděli, i v Evropě.

Do této zahrady skutečně přichází Ježíš, získává si a povolává také tuto generaci, a tak můžeme vidět, jak se tyto děti stávají přáteli Spasitele světa. Jsou neviditelné pro média, ale velké v očích Božích.

Antonio Socci

Libero, 7. 10. 2012

Přeložil Mons. Ladislav Hučko
(Mezititulky redakce)

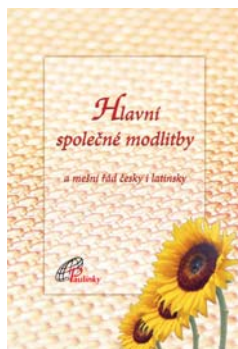
Antonio Socci (* 1959),
italský novinář
a spisovatel

Z nabídky nakladatelství a knihkupectví PAULÍNKY

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757, mobil 733 755 999

on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, e-mail: objednavky@paulinky.cz

F. Fernández-Carvajal: Rozmluvy s Bohem (3a): 1.–7. týden v mezidobí

Další díl z edice, která čtenářům nabízí příležitost denně se obracet k Bohu s důvěrou a v souladu s Písmem svatým a s živou tradicí Církve. *Měkká vazba, 504 str., 269 Kč*

Hlavní společné modlitby

Výběr z hlavních modliteb, včetně česko-latinského mešního řádu. Knižka se hodí pro cesty do zahraničí, ale také pro ty, kteří teprve do života Církve vstupují a potřebují se seznámit s modlitebními texty, jež všechny její členy spojují. *Brož., 48 str., 35 Kč*

Deus caritas est. Bůh je láska (Čtvrté, opravené vydání)

První encyklika papeže Benedikta XVI. Věnuje se teologicko-filozofické reflexi lásky v jejich třech rozměrech a konkrétní lásce k bližnímu. *Brož., 64 str., 48 Kč*

O ZAPOMENUTÉM PRONÁSLEDOVÁNÍ KŘESŤANŮ VE SVĚTĚ

Paolo Uccello: Ukamenování svatého Štěpána (1435). Foto: Wikimedia Commons

Nedůvěra, ne-li odmítnutí následovalo, když v roce 2011 sociolog Massimo Introvigne na jednom mezinárodním sympoziu v Budapešti, pořádaném Evropskou unií, připomněl, že každý rok je na světě průměrně 100 tisíc křesťanů různého vyznání zabito pro svoji víru. Introvigne tehdy mluvil jako italský zástupce Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě, ale také jako jeden z nejrenomovanějších odborníků, zakladatel a ředitel Studijního centra pro nová náboženství (Cesnur) a autor mnoha vědeckých studií.

Těm, kteří jej popírali, Introvigne odpovídal se svojí obvyklou akademickou precizností poukazem na nezpochybnitelné zdroje, že jím uvedené číslo je skutečně nepřesné. Z opatrnosti totiž turínský badatel snížil počet obětí, kterých je podle některých sociologických ústavů ve skutečnosti více. Závěrem své odpovědi na námitky těch, kteří tato čísla popírali, poznamenal: „Odmítavé reakce prozrazují něco důležitého. Problém pro-

Problém pronásledovaných křesťanů je natolik podceňován, že jsou-li citována čísla v celé své hrůze, zdají se mnohým Evropanům a Američanům neuvěřitelná.

následovaných křesťanů je natolik podceňován, že jsou-li citována čísla v celé své hrůze, zdají se mnohým Evropanům a Američanům neuvěřitelná.“

Největší krizová situace

Před pár dny u příležitosti svatého Štěpána, prvomučedníka, tedy prvního křesťanského mučedníka, ukamenovaného Jeruzalémskými židy, protože hlásal Ježíšovo zmrtvýchvstání, připomněl Introvigne na mikrofony Vatikánského rozhlasu data, která se týkají roku 2012,

který dnes končí: 105 tisíc zabitých křesťanů, jeden každých pět minut. Podle těch nejvěrohodnějších studií strádá z důvodů své náboženské příslušnosti 10 % ze dvou miliard křesťanů, tedy 200 milionů lidí, skoro všichni z Afriky a Asie. Z toho plyne, řekl dále Introvigne, který je dnes vedoucím Observatoria pro náboženskou svobodu při italském ministerstvu zahraničí, že „pronásledování křesťanů je dnes největší krizovou situací v oblasti protinábožensky motivovaného násilí a diskriminace. Není jiného náboženského vyznání, které by bylo srovnatelně pronásledováno, někdy i pokusem o masovou genocidu jeho stoupenců.“

Právo na náboženskou svobodu

V Evropě a Americe je nadále vyčítána věřícím, zvláště katolíkům, vzdálená minulost inkvizice, intolerance, křížových výprav a cenzury, ale – odhlédneme-li od nehistorické povahy mnoha zmíněných výčitek –, panuje tu zdráhání uvěřit tomu, že dnes právě víra v evangelium představuje riziko, které je až příliš často smrtelné. Papež je dnes prakticky jediný, kdo poukazuje na chybějící náboženskou svobodu a brání nejenom křesťany, ale i příslušníky jiných náboženství. „Tato svoboda,“ řekl nedávno Benedikt XVI. ve šlépějích svého předchůdce, „se zajiště netýká jenom křesťanů, ale každého člověka; je to právo, které je třeba uznat jako přirozeně dané bez ohledu na konkrétní náboženskou příslušnost.“

Papež připomněl, že mnohé země, zvláště muslimské, se brání před obviněními tím, že uznávají svobodu kultu. Avšak pravá svoboda, replikuje Benedikt XVI., nespočívá v povolení, které je křesťanům dáno ke slavení liturgie v jejich kostelech (což je v Saudské Arábii také zakázáno), když je přítom zároveň přísně zakázáno projevovat víru veřejně. Není to žádná svoboda, když vystavení kříže na střeše kostela nebo na řetízku na krku způsobí často osobní napadení i uvěznění. Určitě není svoboda, když

jsou odsuzováni k smrti ti, kdo si na rozdíl od státního náboženství zvolili přijmout křest.

Oblasti perzekuce

Dnes existují tři hlavní „oblasti“ perzekuce. Tam, kde dosud vládne komunismus nebo to, co z něho zbylo: v Číně, kde se zmítá stěží tolerovaná „vlastenecká“ církev, vytvořená a střežená režimem, který dokonce jmenuje biskupy; v Severní Koreji, která je „pro křesťany pravděpodobně tím nejnebezpečnějším místem na zemi“, a na Kubě, kde zanikající Castrov režim střídá toleranci s intolerancí. Potom jsou zde etnické nacionalismy, občasné razie a periodické exploze násilí v prostředí těch, kteří jsou podle západní „rudé mytologie“ oázami tolerance a vlídnosti, totiž hinduistů a buddhistů.

A nakonec je tu islámský oceán, který obklopuje tropy, kde i řídké zóny relativního klidu a skoro rovnosti pro křesťany byly zrušeny obrodou extremismu, který nezřídka s pomocí Evropy a USA, zvláště na Blízkém východě a v severní Africe, svrhl vlády a kultury, jež se pokoušely praktikovat mírumilovný a vlídný výklad Koránu. Další zónou krvavého pronásledování je Afrika, kde jsou nestálé a impotentní vlády často strhávány chaosem neustálých konfliktů mezi kmeny a etniky a kde se lov na křesťany stává preferovanou zábavou band fanatických učedníků místních čarodějů.

Lze nalézt řešení?

Jaké by bylo řešení? Značně obtížné, ba stěží formulovatelné vzhledem k rozsahu, hloubce a zároveň odlišnosti toho,

co ponouká k násilnostem a vraždění těch, kteří věří v evangelium. Stojí však za zmínku, že křesťané jsou už více než dvě století na straně pronásledovaných, nikoli pronásledovatelů. A je třeba také s nezbytnou skromností a v pravdě říci, že při vši tragičnosti jde o znamení duchovní ušlechtilosti. Nikdo, kdo utiskuje nebo zabíjí, k tomu žádnou pobídku či schválení nikdy nenajde v evangeliu.

Vittorio Messori

Corriere della Sera, 28. 12. 2012

Přeložil P. Milan Glaser SJ

Radio Vaticana

Dr. Vittorio Messori (* 1941), přední italský katolický politik, novinář a spisovatel

STAROST CÍRKVE O SOCIÁLNÍ OTÁZKY

Sociální doktrína a politická angažovanost věřících

Předávání a šíření sociální nauky je součástí poslání Církve hlásat evangelium, připomíná blahoslavený Jan Pavel II. v encyklice o sociálních otázkách *Sollicitudo rei socialis* z 30. prosince 1987.

Sociální nauka Církve oslovuje nejen katolické věřící, ale i vyznavče jiných náboženství a také všechny nevěřící – lidi dobré víře. Církev putuje společně s člověkem a lidskou společností na její pozemské pouti. Církev vždy pokládala za významné lidské společenství a vzájemné sociální a politické vztahy, ale zvláště pak morální úroveň společenského života.

Prostřednictvím své sociální nauky oslovuje Církev člověka ve společnosti, ale i celou společnost svou evangelizační a pastorační činností, protože společnost je tvořena lidskými bytostmi, které jsou předmětem Boží spásy.

Součást evangelizace

Sociální nauka představuje integrální součást evangelizační služby Církve, která trvale probíhá mezi evangeliem a konkrétním osobním a společenským

životem člověka. Sociální nauka nepatří do oblasti ideologie, ale je součástí morální teologie. Není žádným ideologickým nebo pragmatickým systémem, který je zaměřen na definování ekonomických, politických a společenských vztahů. Je to vyjádření ke složitosti lidské existence ve společnosti, kdy cílem je posoudit shodu nebo neshodu s učením evangelia o člověku, a to ve smyslu života ve víře a podle víry. Tato nauka je návodem pro křesťanský život jednotlivce a rodiny, pro službu veřejných činitelů, politiků a státníků ve společnosti.

Být a jednat ve světě

Z hlediska sociální doktríny je lidská osoba základem a cílem společenského a politického soužití, kdy život ve společnosti je rozměrem její existence. Posláním věřících je zvěstovat evangelium, a to svým

životem ve víře a podle víry a angažovat se pro svou víru ve společnosti.

„Být a jednat ve světě je pro laiky nejen antropologickou a sociologickou skutečností, ale i skutečností specificky teologickou a církevní,“ připomíná Jan Pavel II. v apoštolském listu o povolání a poslání laiků v Církvi a ve světě *Christifideles laici* (30. 12. 1988).

Základní kámen – rodina

Církev pohlíží na rodinu jako na první přirozené společenství a klade ji do středu společenského života. Rodina, společenství osob, je proto také první lidskou společností. Společnost, která je budována na základě rodiny, vytváří záruku proti každé deformaci individualistického nebo kolektivistického typu. Právě v rodině je člověk stále centrem pozornosti, jakožto cíl, nikdy jako prostředek.

Služba druhým

Pro věřící laiky má politická angažovanost představovat společenskou službu ve prospěch spoluobčanů. V oblasti legislativních nebo politických rozhodnutí, která jsou v rozporu s křesťanskými zásadami a hodnotami, se nemají podporovat takovéto politické programy nebo zákony, které jsou v rozporu s vírou a morálkou. V základních otázkách mravní odpovědnosti je třeba vydávání křesťanského svědectví, jako nezrušitelné mravní odpovědnosti. Při výběru příslušných politických nástrojů a v otázkách sounáležitosti s určitým politickým stranictvím nebo s jiným typem politické participace je nutno vycházet z křesťanského morálního a hodnotového systému. Katolický věřící by se neměl angažovat v politickém a společenském prostředí, které není slučitelné s vírou a morálkou.

„Pro věřící laiky představuje politická angažovanost hodnotný a náročný výraz křesťanského úsilí ve službě druhým,“ píše papež Pavel VI. v apoštolském listu *Octogesima adveniens* (14. 5. 1971).

Zásady politické angažovanosti

Pro politickou angažovanost vytyčuje sociální doktrína několik zásad, mezi které patří *subsidiarita*, *participace* a *solidarita*. Již od první sociální encykliky

patří k čelným myšlenkám sociální doktríny zásada, že to, co mohou z vlastní iniciativy a vlastním přičiněním provést jednotlivci, se jim nemá brát z rukou a přenášet na společnost. Na základě této zásady musí všechny společenské a politické systémy zaujímat vůči nižším stupňům postoj služby (*subsidiium*), tedy

Nutnou podmínkou a spolehlivou zárukou rozvoje každého člověka a každého státu je zdravé politické společenství, právní jistota a respektování lidských práv.

ochrany, podpory a rozvíjení. Uskutečňování principu subsidiarity předpokládá prioritu důstojnosti člověka a rodiny při rozhodovacích procesech ve společnosti. Charakteristickým důsledkem subsidiarity je participace (spoluúčast), která je podstatou v celé řadě aktivit, jejichž prostřednictvím se občan podílí na kulturním, ekonomickém, společenském a politickém životě společnosti a přispívá k jeho rozvoji. Základní vý-

znam pro rozvoj společnosti má také lidská solidarita – jako sociální zásada a mravní ctnost.

Nutnost obhajovat víru

V evropské a české současnosti je potřeba stále více si uvědomovat, že v občanské a demokratické společnosti nestačí žít izolovaně podle víry, ale že víru je třeba vyznávat nejen skutky, ale také ji obhajovat, a to prostřednictvím společenské a politické angažovanosti.

V občanské společnosti a v sekularizované státnosti, kde rozhoduje demokratická většina, je zákonodárství a postavení věřících závislé na velikosti jejich podílu a angažovanosti na správě věcí veřejných. V občanské a demokratické společnosti a v sekularizované státnosti je stále potřebnější a nutná aktivní činnost věřících, kteří se mohou sdružovat v různá náboženská, ale i zájmová sdružení a spolky, ale i podporovat křesťanské a demokratické stranictví.

Václav Ryneš
(Mezitimulky redakce)

Václav Ryneš,
publicista

SPOR O INTERNET

Dodatek k článku z posledního čísla roku 2012

Ve 24. čísle *RC Monitoru* z minulého roku jsme uveřejnili článek o nebezpečí kontroly internetu („Naše jubileum v souvislostech“). Napsali jsme v něm, že výsledek dubajské konference bude znám až po uzavěření čísla. Jak to dopadlo?

Po dvanácti dnech intenzivní práce konference WCIT-12 přijala výsledný dokument. Neúspěchem je ale jeho obsah, a v neposlední řadě i způsob, jakým byl výsledný dokument přijat (obchvatem): obojí přimělo řadu zemí, včetně České republiky, k rozhodnutí dokument nepodepsat.

Boj o vládu nad internetem není ničím novým. Probíhá již dlouhou dobu, mezi dvěma stále více polarizovanými tábory. Jeden z nich si uvědomuje, že svobodný a volný internet mu přináší obrovské výhody a dříve netušené možnosti, a tak jej chce dále kultivovat.

Druhý tábor má jiné priority. Především chce mít větší kontrolu na tím, jak internet funguje na jeho území a pro jeho občany: nejen cestou předpisů, ale také mj. zatížením poplatky (viz minulý článek).

Vedoucí americké delegace na závěr řekl: „Spojené státy jsou přesvědčeny, že

pravidla řízení a správy internetu musejí vycházet ze zájmů všech zainteresovaných stran (*must be multistakeholder driven*). Že by neměly být určovány členskými zeměmi, ale občany, komunitami a celou širší společností. A že shoda s privátním sektorem a občanskou společností je naprosto klíčová. K tomu zde ale nedošlo.“

Česká pozice ve sporu o internet je jasná: je to pozice na straně svobody, jež se netýká jen internetu.

Z internetových zdrojů
zpracovala –mf–

JE DNES ZDRAVÁ VÝCHOVA MOŽNÁ?

Zásady zdravé výchovy

Autor seriálu o zdravé výchově, který v tomto čísle zahajujeme, je přesvědčen, že na otázku položenou v nadpisu je i dnes možné odpovědět kladně. Je však třeba respektovat určitá obecná, věky prověřená pravidla. V následujících dílech si je postupně představíme.

Mnoho „SAMOZŘEJMOSTÍ“ se nám vytrácí ze života naší společnosti. Například: samozřejmost uzavřít pevný sňatek, samozřejmost mít děti, samozřejmost životního stylu založeného na radostné obětavé lásce (*caritas*), samozřejmost víry... Ztráta „samozřejmostí“ ve společenském životě je v soužití s přírodou nejlépe přirovnatelná k nerespektování přírodních zákonů, a to přímo evokuje bezstarostnou procházku po tenkém ledě.

Zapomenuté samozřejmosti

Spousta samozřejmostí se nám vytrácí také z rodinného života. Tam jsou důsledky takové neuváženosti už hodně cítit, ba přímo hmatat. Přitom co se týče výchovy, vládne mezi rodiči totální zmatek. Nejednou tak slyšíme skeptický povzdech: „Dneska vychovávat... Další děčko? V žádném případě. Jedno úplně stačí...“

Malý obrázek: Katolická rodina je na návštěvě. U oběda děvčátko odmítá jídlo, rodiče nerespektuje. Maminka přitom kupí výchovné chyby. Ve chvíli relativní pohody si však na manžela stěžuje: „Jirka už další dítě nechce.“ Když pak slyším, co všechno s dítětem rodiče zažívají, tak ho chápu, i když jeho řešení nesdílím.

Předávání moudrosti

Jsem přesvědčen, že i dnes je zdravá výchova možná. Má však svá jednoduchá pravidla, která se nedají obejít. Je cosi nenormálního, že se o tom musí psát, případně vydávat knihy. Dnešní generace měla přijmout výchovná pravidla jako osvědčenou moudrost od svých rodičů a prarodičů. Časová posloupnost získávání této moudrosti je přitom hodně dlouhá. Při pouti do Medjugorje jsme poznali, jaký je tam rodinný život. Lidé jsou tam mnohem chudší než u nás, ale stavějí tam velké domy a na hřbitově se člověku ote-

Jean Bourdichon: Bohatý muž (1500–1510). Foto: Wikipedia

Co je předpokladem dobré výchovy dětí? Odpověď je jednoduchá: dobrá rodina.

vře pusa nad nádhernými a velkými hroby. Středem domu je velká místnost, mohli bychom říct kuchyň, ve které se schází celá rodina. Kolem tohoto středu bývají přistavěny byty, ve kterých bydlí „mladí“. Rodiny tak žijí spolu, ale i zvlášť. Zmíněná velká kuchyň dole patří starým rodičům či dokonce prarodičům. Tam se společně jí, předávají se moudrosti, vychovávají děti. Úcta k vícenerační rodině se projevuje ve stavbě velkých rodinných hrobů.

U nás je rozdíl nejenom v tom, že rodiny „starých“ a „mladých“ nežijí pohromadě, navíc nejednou nemají k sobě úctu. A tak mladí „neberou“ staré, kteří si zase neváží mladých. K přirozenému předávání vychovatelských dovedností tak často nedochází.

Význam rodiny

Než se ponoříme do jednoduchých, ale zároveň i hlubokých tajů výchovy, odpovězme si na otázku: Co je předpokladem dobré výchovy dětí?

Odpověď je jednoduchá: dobrá rodina. Společenství rodiny je přirozeným prostorem, kde se má narodit dítě. Jakékoli narušení harmonie v rodině nebo dokonce rozpad rodiny zanechá na dítěti negativní důsledky. Bohužel nemálo lidí považuje takovéto tvrzení za frázi, úlitbu, kterou musí udělat katolický autor. Vždyť přece v každém manželství něco je, spory a hádky jsou normální, idyllické vztahy jednoty patří zamilovaným, rozvody jsou součástí života. Naprosto zodpovědně prohlašuji, že nesoulad v manželství je hříchem, který zasahuje do života dítěte velmi citelně. Manželé, kteří cítí, že se jim drolí prvotní soulad a nevědí si s tím rady, by měli hledat co nejdříve pomoc u lidí, kteří jim pomoci mohou. Nesoulad v rodině nebo dokonce její rozpad narušuje podle J. Prekopové tzv. *rodinné konstelace*. Slovo *konstelace* vzniklo z latinského *cum* (*s*) a *stella* (*hvězda*) a vyjadřuje postavení hvězd ve hvězdných soustavách. Když nějaká hvězda zanikne, vznikne černá díra, která vtahuje do svého temného víru i hvězdy, které dosud jasně zářily. Rodinné konstelace jsou součástí téhož řádu jako hvězdné soustavy a jejich zákonitosti nelze obejít.

Rodinné konstelace

V rodinném systému má každý své nezastupitelné místo. Prarodiče, otec, matka, děti v pořadí, jak se narodily. Pokud vztahy fungují, jak mají, jsou rodinné konstelace v pořádku. Stačí však například, aby matka po porodu prvorozence vytěsnila ze své blízkosti manžela, který na svou manželskou roli rezignuje a hledá únik třeba v profesním zaměření, přičemž

opouští své místo v rodinné konstelaci. Vzniká černá díra, která může například přitáhnout dítě, jež následuje otce, vyhledává ho, touží po něm. Vyrhnuje se tak z primárního působení matky, ale narušená osobnost otce mu uspokojení neposkytne. Jiné dítě může chtít uvolněné místo po otci nahradit. Při vši své malosti za použití dostupných prostředků suplují chlapec roli otce povětšinou jako malý tyran, který drží „v šachu“ celou rodinu.

Psychologové mluví o rodinných konstelacích, Bible říká zřetelně a důrazně: „Proto opustí muž svého otce i matku

a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem.“ To je základní konstelace mezi mužem a ženou: jednota. Všechno, co je mé, je tvé. V zamilování nám k tomu pomáhá přirozenost, v dalším životě je to obětavá láska, která všechno dává a čeká, že totéž dostane. Stálé riziko lásky, které však není jako riziko vnímáno, protože partner hledí na toho druhého. Ten, kdo chce dobře vychovávat, nemůže si při vši lidské slabosti i selháních klást nižší latku úrovně svého manželského vztahu.

Už dnešní malá sonda nám ukázala, že nás nejenom obklopuje úžasný mak-

rokosmos, který je do všech detailů postaven na mikrokosmu, ale každý máme co do činění se vztahovým kosmem, který je kosmem svou krásou, bohatstvím elementů, ale i výzvou, abychom se jeho zákonům pokorně podřídili.

Josef Janšta
(Mezitimulky redakce)

Mgr. Josef Janšta, trvalý jáhen ostravsko-opavské diecéze, redaktor, scénárista a spisovatel

NUDA? NE – PŘESYCENÍ

To poslední, co děti potřebují, je více programů, více času mimo rodinu a více hektického plánování.

Jako dítě vyrůstající na farmě jsem se svými sourozenci (bylo jich 12) žila myšlenkou na letní prázdniny. Hodně jsme si hráli a z těch dvou měsíců mimo školu jsme se snažili vyzískat co nejvíc. Také jsme hodně pracovali a pomáhali se vším od věšení prádla až po zabíjení kuřat. V zeleninové zahradě jsme pletli a sklízeli úrodu, starali se o dobytek a svázeli seno a obilí. Můj tatínek hospodařil na statku svého otce. Tři z jeho pěti sester se prodaly za muže z blízkého okolí a usadily se v nevelké vzdálenosti od nás.

Když nás navštívili naši bratrance a sestřenice (měli jsme jich 22 a bydleli v okruhu 100 km), legrace a občasná nerozváženost se tím úměrně zvyšovala. Je to do jisté míry zázrak, že jsme ty divoké, rozdováděné a většinou nekontrolované roky našeho dětství přežili. Ale ty vzpomínky – a to poučení pro život, které jsme při tom získali!

Když jsem byla malá, měla jsem odpor k „letním programům“, které se pořádaly pro znužené děti ve městech. Naprogramované léto bylo to poslední, co jsem chtěla. I když by nám něco jako nuda prolétlo hlavou, nikdy bychom se neodvážili pronést to slovo před našimi rodiči. Byli by nám do nekonečna zadávali práci navíc, aby zabránili jakémukoli

byť jen náznaku znuženosti. Můj tatínek říkával, že znuženost povstává z vnitřku. S tím naprosto souhlasím. Řečeno jinak, když jsi přiznal, že se nudíš, znamenalo to, že nejsi nebo se nesnažíš být vynalézavý. Že svět ti nepřináší radost a že kdybys měl jen i trošku představivosti, mohl bys najít něco, jak se zabavit.

Ke své hanbě jsem si nedávno uvědomila, že přes své snahy jsem nevědomky vychovala děti, které se odvažují používat slovo „nuda“, ačkoli nepředpokládám, že to slovo budu slyšet příliš často, protože jsem s nimi na toto téma hovořila a snažila se je poučit.

A samozřejmě zdvojnásobuji své úsilí, abych poučila ty menší. Můj manžel i já jsme svůj společný život začali ve městě, ale posledních čtrnáct let žijeme v malé, řídké obydlené vesničce. Je to bydlení na venkově, ale bez krav a kuřat. Naše děti mají domácí povinnosti, ale také mnoho z výhod moderního života.

Proto je pro mne slovo „nuda“ vlastně ironií. Děti dnes mají tolik mimoškolních aktivit, jimž se horečně věnují po celý školní rok. Doma mají plné police a krabice hraček, knih, skládaček, her, filmů, hudby, časopisů a výtvarných pomůcek – to vše jsou věci, o kterých se nám jako dětem ani nesnilo. A to už ani nemluví

o éře počítačů, e-mailů, kontaktů přes internet, iPodů... a dalších přístrojích s přístupem k internetu, což bychom si my jako děti nikdy ani nemohly představit.

A nudí se. Ne, jsou přesycené. Je to přílišné zatížení ve všem: v tom, co mají, v informacích, zábavě, podnětech (to ale obvykle špatných – těch, které působí na smysly, ale nesytí duši ani intelekt).

To poslední, co děti potřebují, je více programů, více času mimo rodinu a více hektického plánování. I když nejste s dětmi doma pořád, je možné najít si čas a udělat si pauzu: vypnout televizi a ostatní přístroje. Přečíst si společně nahlas knihu, poslechnout si ptáky, jak brzy ráno zpívají, sednout si na verandu nebo na schod a popíjet šťávu, kopat a sázet na zahradě. Posadit se a povídat si.

Bohužel, nic z toho nenahradí to, že máte dvaadvacet bratranců a sestřenic, kteří bydlí poblíž. Nenahradí je ani to, že máte tisíc „přátel“ na facebooku.

Mariette Ulrich
<http://www.mercatornet.com>
Přeložila Krista Blažková

Mariette Ulrich, žena v domácnosti a spisovatelka na volné noze, matka sedmi dětí

O VLASTNOSTECH VÍRY

Víra musí být obecná, pevná, živá a stálá.

(Antonín Podlaha: *Výklad velikého katechismu katolického náboženství, 23*)

Katechismus vyjmenovává čtyři vlastnosti víry, totiž jaká musí být, aby nás přivedla ke spáse. Musí být obecná, pevná, živá a stálá. Tyto čtyři vlastnosti je třeba držet pohromadě; ztráta jedné působí, že víra je ve své podstatě defektní a nevede k cíli.

Obecnou víru má ten, kdo věří všemu, co Kristova církev učí, a to bez výjimky. Bůh totiž chce, abychom mu věřili všechno, co zjevil. A své Zjevení svěřil Církvi. Nikdy nenaznačil, že nějaké těžší věci můžeme ignorovat nebo si o nich myslet své. Sám Kristus říká svým učedníkům, když odchází do nebe: „Učte všechny národy zachovávat všechno, co jsem vám přikázal“ (Mt 28,20). Podobně říká svatý Jan: „Kdo jde dál a nezůstává v Kristově učení, nemá Boha“ (2 Jan 9) – kdo se totiž snaží překonat „úzké meze“ učení apoštolů. Podobně i svatý Pavel píše Timotejovi: „Opatruj, co ti bylo svěřeno! Vyhýbej se prázdným světským řečem a opačným naukám nepravého poznání. Někteří se na to poznání odvolávali, a zbloudili ve víře“ (1 Tim 6,20–21).

Nejsme to my, kdo by měl rozhodovat, co pravdou víry je a co ne, co Bůh skutečně zjevil a co nezjevil. Vyloučit jedinou pravdu víry tak znamená přijít o všechny, protože v tom případě dáváme přednost své autoritě, svému úsudku před autoritou Boží, před Božím úsudkem o tom, co nám on sám chce o sobě říci.

Modlitba vzbuzení tří božských ctností, kterou si můžete najít v kancionálu, obsahuje slova: „Věřím všechno, co vtělený Bůh Ježíš Kristus učil, co hlásali apoštolové a co učí Kristova církev. V této víře chci žít a umřít. Bože, rozmnož mou víru.“ Je to vhodná pomůcka, jak nezapomenout na celou šíři Zjevení, na obecnou neboli katolickou víru.

Druhou vlastností víry je **pevnost**, která zaručuje, že o zjevených pravdách nepochybujeme. Pochybnost víry je jistá rozkolísanost nad nějakou pravdou víry, kterou nechceme přijmout a zároveň ji ještě nezavrhneme. Nedobrovolná po-

chybnost je pouhým pokušením a lze ji překonat modlitbou, která vzbuzuje důvěru v Boží pravdivost ve všech věcech. Pokud však nějakou pravdu víry sice nezavrhneme, ale vědomě ji přehlédneme, abychom se podle ní nemuseli řídit, je to pochybnost hříšná a připravuje nás o víru.

Proto se Abrahám nazývá praotcem víry, neboť ochotně přijímal za pravdu každé Boží zjevení, přestože netušil, jak by se to mohlo uskutečnit (např. rozmnožení jeho potomstva; oběť vlastního a jediného syna...). Proto také Nový zákon chválí jeho víru a dává nám za příklad její pevnost: „Abrahám Bohu uvěřil, a bylo mu to uznáno za spravedlnost“ (Řím 4,3).

Dalším příkladem pevné víry jsou mudrci z východu, kteří přišli hledat novorozeného Krále a našli dítě v betlémské jeskyni – a přesto nezapochovali, že je to on a obětovali mu své dary.

Za třetí uvedme, že víra musí být **živá**, tedy že věřící žije podle toho, co po něm víra žádá. Nejde tu už jen o obsah a rozsah, neporušenost, ale o provedení – působení víry na náš konkrétní život. Jak říká sám Kristus v evangeliu: „Ne každý, kdo mi říká: Pane, Pane!, vejde do nebeského království, ale ten, kdo plní vůli mého nebeského Otce“ (Mt 7,21). Svatý Pavel říká v listě Římanům – a cituje proroka Habakuka (Hab 2,4): „Tak je psáno: Spravedlivý bude žít z víry.“ (Řím 1,17)

Nikdo nemůže být před Bohem spravedlivým, pokud nežije podle požadavků víry. Víra je ale vždy spojená s ostatními božskými ctnostmi – nadějí a láskou, tedy i s posvěcující milostí, díky níž jsou v nás tyto ctnosti přítomny. Proto říká svatý Pavel ve své velepisni na lásku: „Kdybych měl... víru v nejvyšší míře, takže bych hory přenášel, ale neměl lásku, nejsem nic...“ (1 Kor 13,2).

Víra, kterou nenásledují skutky, za kterou nejde život, se nazývá mrtvou podle onoho: „Neboť jako tělo bez duše je mrtvé, tak i víra beze skutků je mrtvá“ (Jak 2,26). Kdo tedy sice věří, ale nežije podle toho,

má mrtvou víru. Taková víra nepřivádí ke spáse, nechrání před věčnou záhubou. Tak to učí svatý Jakub: „Co to pomůže, moji bratři, říká-li někdo, že má víru, ale nemá skutky? Může ho taková víra spasit?“ (Jak 2,14) A podobně další svatopisci: „Tvrdí sice, že znají Boha, ale skutky to popírají“ (Tit 1,16). „Kdo tvrdí: «Znám ho», ale jeho přikázání nezachovává, je lhář a není v něm pravda“ (1 Jan 2,4).

Když Pán Ježíš vypráví o posledním soudu, neposílá do neuhasitelného ohně kvůli nevěře, ale proto, že se podle víry nejednalo: „Měl jsem hlad, a nedali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a nedali jste mi napít...“ (Mt 25,41 nn).

Poslední z vlastností víry je **stálost**. Naše víra je stálá, když jsme ochotni dát cokoli, třeba i život, než abychom od ní odpadli nebo ji zapřeli.

Příkladem stálosti ve víře jsou Daniel a jeho druzi v babylónském zajetí. Riskovali mnoho, aby nemuseli zapřít svou víru, ale nakonec na ně královští úředníci žalovali, že se místo králi klaní svému Bohu. Za to byli vhozeni do rozpálené pece. Věděli, co riskují, ale své víry se nezřekli ani tváří v tvář tak hroznému trestu. A Bůh je vysvobodil.

Stálost víry, která neochabuje ani pod těžkými útrapami a věrně vytrvává až do konce, osvědčují všichni mučedníci.

Budme tedy opatrní na to, jak se svou vírou zacházíme a čím ji živíme. Ptejme se, zda dobře známe obsah víry, jak se stavíme k doléhajícím pochybnostem, nakolik způsob našeho života odpovídá obsahu víry a jak jsme ochotni ji vyznávat v tomto světě, i když nesklízíme potlesk. Účinným prostředkem nám jistě bude i ona kancionálová modlitba vzbuzení tří božských ctností.

fr. Cyprián Suchánek OP

P. Mgr. Cyprián Suchánek OP, rektor kostela sv. Bartoloměje v Praze

Jak to vidí Michaela Freiová

Jak bylo vloni

K žádné „blbě náladě“ není racionální důvod. Ten, kdo si ji pěstuje, by její příčiny neměl hledat v našich podmínkách svobodné společnosti a demokratického státu, ale sám v sobě.

Od roku 1997, kdy prezident Havel nařídil „blbou náladu“, surfuje na této vlně značná část novinářů z mainstreamových deníků a z televize, což bylo samozřejmě znát i vloni. Nejenže nás novináři bombardovali především negativními zprávami, ale především nás přesvědčují, že se všechny – ať reálné nebo virtuální – problémy vyskytují jen u nás a jsou způsobeny naší neschopností nebo zlou vůlí.

Takže se bude i dál mluvit o zkorumpovanosti naší země, ale už se nedodá, že se právě v minulém roce konečně pohnulo její vyšetřování: na soud čekají lidé, u nichž bychom to ještě v roce 2011 nečekali. Zamluví se, že v podmínkách dluhové krize si právě naše země vede poměrně dobře: finanční a bankovní systém odolává mezinárodním tlakům a je zatím stabilní, že v evropském srovnání jsou naši lidé nejméně ohroženi chudobou – a že zkrátka na to, v jakých pod-

mínkách jsme před 23 lety startovali, jsme prostě úspěšní.

V poslední době nás tisk navíc straší údajnými průzkumy, podle nichž se stále více lidí domnívá, že za komunistů bylo lépe. Že bylo lépe v době, kdy nebylo možné sehnat byt, kdy na každé lékárně visel seznam léků, které „nejsou“, v době, kdy bylo obtížné dostat dítě na vysokou školu... Nějak se mi tomu nechce věřit a začínám se ptát, kdo má na takovýchto „zprávách“ zájem. Kdo chce, abychom uvěřili, že jsme ekonomicky neschopní a i politicky neschopní si sami vládnout?

Jistě, jsou věci, které nepopřou ani česká média. Nejčastěji se uvádějí možnosti, které dnes mají mladí lidé – studují a získávají zkušenosti po celém světě a nikdo jim nezakáže se ozvat. Ale to jsou pořád jen dary, které jsme dostali.

Pro nás křesťany by mělo ovšem být důležitější, jak můžeme dávat, jak můžeme

me ovlivňovat dění ve společnosti. A tady si vedeme dobře. Chyběla například zařízení pro nemocniční péči hospicového typu – tak jsme je prostě začali budovat. Nezdál se nám dobrý výběr vzdělávání pro děti, tak jsme prostě začali zakládat alternativní školy a prosazovat zákon o domácím vzdělávání (trvalo nám to deset let). Nejsme-li spokojeni s tím, jak se v médiích píše o katolické církvi, vydáváme *RC Monitor* a jiná periodika. Už jen za tohle by nás přece komunisté zavřeli – a kdoví, možná by to byli schopni udělat i dnes.

Říkala jsem to už dříve a trvám na tom, že k žádné „blbě náladě“ není racionální důvod. Ten, kdo si ji pěstuje, by její příčiny neměl hledat v našich podmínkách svobodné společnosti a demokratického státu, ale sám v sobě.

Michaela Freiová
publicistka a překladatelka

Žít v síle víry až do konce

Snažte se tedy častěji scházet k eucharistii a k Boží oslavě. Když se totiž často shromažďujete, hrouť se moc satanova a jednota vaší víry láme jeho hrozbu. Není nad pokoj, ve kterém ztichne všechen boj nebešťanů i pozemšťanů.

Nic z toho vám není skryto, máte-li dokonalou víru v Ježíše Krista a lásku k němu. Ty dvě jsou počátkem a koncem života: víra je počátek, láska cíl. Jejich sjednocení je Bůh, a všechno ostatní, co je dobré, vyplývá z nich. Kdo má víru, nehřeší, a kdo miluje, nemůže nenávidět. *Strom se pozná podle ovoce*; tak se i ti, kteří se prohlašují za křesťany, poznají podle skutků. Neboť teď nejde o vyznání, ale o to, aby člověk žil v síle víry až do konce.

Lepší je mlčet a něčím být, než mluvit a nebýt nic. Dobře učí ten, jehož skutky jsou ve shodě s tím, co říká. Neboť je jeden učitel, který *řekl, a stalo se*; ale i to, co učinil mlčky, je hodno Otce. V kom je slovo Ježíšovo, ten dokáže pravdivě slyšet i jeho mlčení, aby byl dokonalý: aby už

tím, co říká, jednal, a tím, co neříká, aby byl poznáván. Pánu nic není skryto. A tak všechno činíme, jako by on v nás přebýval, abychom byli jeho chrámem a on byl v nás naším Bohem, jak tomu i je a jak se ukáže před naší tváří. Proto ho opravdu milujeme.

Svatý Ignác Antiochijský

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Nálklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům. Všem dárčům Pán Bůh zaplatí.

